

[Inger Gautier Schmit.]

forhold, hvorunder forbrydelser i høj grad finder sted overfor sådanne enlige kvinder, og jeg håber, at man vil nå frem til bedre tilstande i så henseende. Jeg tvivler ikke om, at politiet gør alt, hvad det formår, for at råde bod på de forhåndenværende forhold, men jeg tror, at justitsministeren var enig med mig i, at forholdene absolut ikke er tilfredsstillende i øjeblikket.

Derimod kan jeg ikke takke den højtærede minister for hans svar på min omtale af sædelighedsforbrydelser overfor børn, idet ministeren her indskrænkede sig til at sige, at han fandt, det var så stort et emne, at det ikke kunne nytte at komme ind på det. Jeg begrænsede jo min forespørgsel til ministeren således, at jeg synes ministeren med stor lethed kunne have besvaret et ganske enkelt spørgsmål, jeg stillede, nemlig om man i mere udstrakt grad gjorde brug af sterilisation af de personer, som begik sædelighedsforbrydelser overfor børn. Nu skal jeg indrømme, at ministeren har haft meget alvorlige problemer at tumle med i de sidste to døgn. Jeg mener dog, at ministeren overfor dette koncentrerede spørgsmål måtte have kunnet give visse statistiske oplysninger. Men dem får jeg forhåbentlig ved en anden lejlighed.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages kl. 13³⁰.

Mødet udsat kl. 12¹⁵.

Mødet genoptaget kl. 13³⁰.

Forhandlingen genoptoges.

Laurits Pedersen: Jeg er veltilfreds med den forklaring, den højtærede landbrugsminister gav vedrørende sit syn på de såkaldte andelsgårde. Der er ikke noget at sige til, at landbrugsministeren har en sådan indstilling overfor dette problem, men når han foretager en sammenligning med det, man gør, når man melder sig ind i en andelsforening, tror jeg dog alligevel ikke, det kan holde. Når man f. eks. melder sig ind i et slagteri, opgiver man ikke noget af sin selvstændighed. Man leverer sine produkter

til slagteriet, og man vælger den ledelse, man mener vil udbringe disse produkter på den bedst mulige måde. Det er jo ikke det samme med en sådan gård, hvor 5, 10 eller 20 familier skal bo. Der bliver de fælles om det hele, jord, bygninger, dyr o. s. v., og jeg tror, den højtærede landbrugsminister må være klar over, at det at få arbejdet tilrettelagt, det rent menneskelige at få dem til at enes om det, vel nok er det, der til syvende og sidst vil slå det hele i stykker. Men det ville være interessant at se, om forsøg i den retning overhovedet lader sig gennemføre her i Danmark.

Jeg har iøvrigt nogle bemærkninger at gøre til den ærede ordfører for retsforbundet, det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Det ærede medlem var jo i går meget ophidset over, at jeg havde glemt at sige, at samtidig med at retsforbundet var gået med til at sikre regeringspartiet ledelsen i udvalgene, var der blevet truffet aftale om, at i udvalg vedrørende forslag, som var forelagt af andre partier i denne sal, skulle disse partier have ledelsen. Jeg må indrømme, at det var en fejl, og jeg vil herved berigtige den. Jeg tillægger det nu ikke så forfærdelig megen betydning, for vi er jo kendt med fra arbejdet her i rigsdagen, at det arbejde, der udføres i udvalgene vedrørende de forslag, der indleveres af de øvrige partier, er meget minimalt; men selvfølgelig er det en fordel, det skal indrømmes, at ledelsen i disse udvalg ligger hos dem, der har stillet forslagene.

I stedet for at komme ind på det, som jeg var inde på i min tale, og forklare lidt om, hvorfor partiet så ivrigt deltager i lovgivningsarbejdet på alle områder, sociale og skolemæssige, som staten ifølge partiets program ikke skal beskæftige sig med, gav det ærede medlem sig til på en efter min mening demagogisk måde at tale til partiet venstre om dets ansvar for skattelovene af 1903. Jeg er så gammel, at jeg kan huske, da vi gik fra hartkornsskatterne til skyldskatterne. Jeg husker tydeligt, at hartkornsskatterne lå fuldkommen uimeligt dengang. Man kan sige, at der skulle have fundet en regulering sted, hvis de ikke lå så nogenlunde ligeligt, hvis jorden ikke var sat i bonitet, så man kunne bruge det som et forsvarligt grundlag, men det ærede medlem må være klar over, at selvom en sådan bonitering var foretaget, ville det være efter skøn, det ville ikke være muligt for nogen at gøre dette arbejde rigtigt. Jeg tror ikke, det ærede medlem har nogen som helst mulighed for at bedømme jordens kvalitet, så man kan sætte den til de rigtige takster, hvis der skal betales